

Milan Juvančič – doktor tehniških znanosti

Milan Juvančič je sicer geodet, vendar je večino svojega dosedanjega strokovnega dela posvetil gozdu in gozdarstvu, tako da v živi in razgreti strokovni debati rad pribije: »Mi gozdarji...«

Sedmega junija letos je na Fakulteti za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani uspešno ubranil doktorsko disertacijo z naslovom »Funkcije gozdarskih kart pri gospodarjenju z gozdovi« in s tem postal doktor tehniških znanosti.

Nad 25 let je delal na geodetskih in kartografskih delih pri Gozdnem gospodarstvu Postojna in njegova zasluga je, da imajo na Postojnskem danes med vsemi gozdnogospodarskimi območji v Sloveniji najsolidnejšo geodetsko podlago in odlične gozdarske karte.

Svoje bogate izkušnje in široko razgledanost na področju gospodarjenja s prostorom je Milan Juvančič uspešno uveljavljal tudi kot direktor cerkniškega Zavoda za urejanje prostora (1980–1986), vendar se je že v tem obdobju zapisal logičnemu nadaljevanju svoje strokovne poti: leta 1983 je bil na VTOZD za gozdarstvo BF izvoljen za docenta pri predmetu Geodezija s kartografijo. V tem obdobju je pričel tudi z intenzivnim raziskovalnim delom, katerega rezultat je predvsem zasnova sistemskih gozdarskih kart, ki pomenijo izredno pomemben prispevek k posodabljanju kartografske dejavnosti v gozdarstvu. Sodeluje tudi v programih podiplomskega študija.

Disertacija je le eden od mejnikov v bogatem delu Milana Juvančiča. V njej je obdelal metodološki pristop za izdelavo sistema gozdarskih kart, kar je njegov originalni znanstveni prispevek k razvoju sodobne gozdarske kartografije. Disertacije so (neredko) krona in konec nekega dela; ta disertacija pa ni le povzetek bogatih izkušenj, ampak tudi že delovni program za naprej.

Ko kolegu Milanu iskreno čestitamo, mu zato še posebej želimo uspeha tudi pri programu dela, ki ga je začrtal s svojo disertacijo sebi – pa tudi nam.

B. Anko

IN MEMORIAM

Oxf.: 902.1

Jože Kovačič

Minilo je leto dni, odkar je po težki bolezni umrl Jože Kovačič, dipl. inž., vodja službe za gojenje gozdov pri Gozdnem gospodarstvu Maribor, priznani raziskovalec in gojitelj gozdov ter dober in iskren prijatelj.

Rodil se je v kmečki družini 16. februarja 1940 v Dramljah na Bizeljskem. Kmalu ga je okupator z vso družino izselil v Nemčijo.

Bil je uka željan fant, zato se je po osnovni šoli vpisal na brežiško gimnazijo in tam maturiral leta 1959. Po maturi se je vpisal na gozdarsko fakulteto v Ljubljani; diplomiral je leta 1964 z odličnim uspehom.

Po diplomu se je zaposlil pri Gozdnem

gospodarstvu Maribor, na gozdnem obratu Maribor, kot revirni gozdar v Lenartu. Nekaj let kasneje je postal referent za gojenje gozdov na tem obratu. Ob svojem delu se je srečeval s kmeti, z gozdnimi delavci in izobraženci vseh vrst. Iz tega okolja je črpal znanje o gozdu, gojenju, ekologiji in o življenju preprostega kmečkega človeka ter gozdnega delavca. Tu se je kot mlad izobraženec spopadel z ledino spoznanj o gozdu in sodobnem gojenju gozdov. To je bil čas njegovega zorenja, v katerem je zrastel v velikega poznavalca slovenskega gozda. Znal je povezati svet izkušenj s svojo razumsko in s teorijo napolnjeno inteligenco; to se kaže v zrelem in študijskem reševanju zapletenih bioloških, ekoloških in tehnoloških problemov v gozdarstvu.

Kovačičevo operativno, strokovno in raziskovalno delo označujeta dve temeljni značilnosti: usmerjeno je bilo k proučevanju temeljnih problemov sodobnega gojenja gozdov in vpeljevanja gojitvenega načrtovanja, pri raziskovanju pa je uveljavil na raziskovalnih objektih svojo metodiko. Svoja dognanja je obdelal v več študijah, ki jih je objavil v gozdarskih strokovnih listih ter jih posredoval na seminarjih doma in po vsej Sloveniji.

Njegov študijski prijem smo cenili, zato je leta 1979 prevzel odgovorno mesto vodje službe za gojenje gozdov v delovni skupnosti skupnih služb. Povsod, kamor je prišel, je začel na novo, oral je ledino in vpeljeval boljše, naprednejše metode dela. Njegovo vodilo je bilo, da morajo v gozdarstvu delati le strokovnjaki s popolnim znanjem, saj bodo le taki zmogli pravilno uravnavati naravne zakonitosti gozda, tako da bo kljub človekovim posegom ekosistem ostal neokrnjen in trajen.

V prekratku življenju je Jože Kovačič napravil več, kot je bila njegova dolžnost. Bil je človek izjemnih osebnih lastnosti, preprost, odprti, skromen in neposreden, tovariški in pripravljen vsakomur pomagati. Bil je pomirjujoč in strpen pa tudi trnasto dosleden, kadar je šlo za uresničevanje dogovorjenih nalog. Bil pa je tudi nepopustljiv do vseh premalo zavzetih in nedoslednih sodelavcev. Ni bil filozof, ni maral prisile in ne gostobesednega leporečja; zmeraj je

gradil le na spoštovanju dela in strokovne poštenosti, zato je po tem meril sebe in druge. Z izostrenim posluhom za napredno je znal še posebno tenkočutno prisluhniti mladim kadrom ter prenašal vse svoje bogato znanje in izkušnje tudi nanje. Zato tudi ni čudno, da smo ga ves čas zglednega dela v naši delovni organizaciji našli zmeraj in povsod, kjer smo začeli korenito spreminjati staro, preživelo, in to nadomeščati z novim, naprednejšim.

V letu 1986 je bil v Sloveniji XVIII. svetovni gozdarski kongres IUFRO. Jože se je te gozdarske manifestacije še posebno veselil. Že hudo bolan je z velikim trudom pripravil terenske objekte in jih predstavil gozdarskim strokovnjakom z vsega sveta. Z izsledki svojega dvajsetletnega raziskovalnega dela je pokazal slovenski gozd in dosežke poglobljenega strokovnega dela mednarodni gozdarski javnosti. Za zgledno predstavitev je prejel veliko priznanj.

Mnogokrat ne vidimo globine in ustvarjalnosti sodelavcev, misleč, da je vse, kar počno in ustvarjajo, povsem naravno in normalno. Pogosto jim ne znamo ali ne utegnemo izreči potrebne zahvale za njihovo delo in uspehe. Tako se šele zdaj, ko je podlegel težki bolezni, ki se ji je tako vztrajno in pogumno upiral, zavedamo, kaj pomeni izguba Jožeta Kovačiča za naše podjetje in slovensko gozdarstvo. V naših vrstah ostaja praznina, ki je ne bo mogoče zapolniti.

Pogrešali ga bomo v preskušnjah, ki nas čakajo, pogrešali ga bomo njegovi sodelavci in mladi strokovnjaki. Njegovo delo in njegova izjemna osebnost pa ostajata z nami. Vsem nam je zapustil bogato zakladnico zgledov, misli in spoznanj, izkušenj in smernic za ustvarjalno delo, ki ga bomo morali nadaljevati brez njega. Tudi za naše vsakdanje delo nam je pustil zgled neomajnega, vztrajnega in preprostega človeka, delavca in vrhunskega strokovnjaka.

Za vse, kar je storil, mu bomo zmeraj hvaležni. Ostal nam bo v trajnem spominu.

Jože Ajdič